

תודה!

מקבץ סיפורים מהשטח

בזכותכם!

תודה על השותפות

בטלפון אחד אתם מצילים ילד או ילדה

1700-50-66-22

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5 התחזות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמורכב ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ

אמץ ילד!
נעים לקרוא גרולי ישראל ומאמצים ילד לכל השנה!
100x12

הטנדר של רועי

יהדות על הדרך...

וכך מידי יום ממתין רועי להסעה אל בית הספר בנהריה. הטנדר מגיע בדייקנות רועי מתיישב, חוגר והטנדר מפליג לדרכו. יותר מחצי שעה אורכת הדרך אבל רועי לא מתלונן. הוא למד להעריך את המורים החדשים, את החברים הנפלאים, ובעיקר שתה בצמא את לימודי הקודש.

ימים חלפו, וביישוב הקטן החלו לשים לב לשינוי שחל ברועי הצעיר. דרך ארץ, עדינות, אפילו משהו בפנים שלו השתנה. "מה עשית לילד?", שאלו השכנים את אמיר באחד הערבים בו נערכה במושב ישיבת ועד, "תגלה לנו".

"בשמחה", השיב אמיר, "הוא לומד בבית ספר דתי בנהריה. זה כל הסוד. כל יום מגיעה הסעה ולוקחת אותו לשם. אני חושב שזה הדבר הכי חכם שעשיתי בשנים האחרונות".

"הסעה מכאן? כל יום? לנהריה? אם רק היינו יודעים", שח אחד מהמשתתפים כשהאחרים מהנהנים.

"עוד לא מאוחר", השיב אמיר, "אתם יכולים לעשות את השינוי הזה גם אצלכם"

עוד באותו הערב דלקו האורות בכמה בתים במושב הקטן וקבלו החלטה.

כיום חצי שנה לאחר אותו ערב, ישנו טנדר מיוחד של 10 מקומות שיוצא מהמושב כשהוא מלא בילדי חמד בדרכם אל בית הספר "נתיבות משה" בנהריה. המושב כולו נמצא בתהליך של התחזקות. בית הכנסת שהיה נעול במשך השבוע נפתח, תפילות, שיעורי תורה, ולימוד משותף הפכו לחלק בלתי נפרד מהחיים במושב.

מה שעושה הסעה אחת של קרן ההסעות...

והשיב לב אבות על בנים

הוא עמד בשער התלמוד תורה. קצת מהסס.

"אפשר להכנס?"

השומר העיף בו מבט קצר. מתפלא.

"בן כמה אתה ילד?"

"אני בן 11. אני צריך לדבר עם המנהל"

"לדבר עם המנהל?!", חזר השומר על הדברים כמו הד, "רק רגע אני בודק עם הוא נמצא כאן".

חיוב קצר. "שלום אדוני המנהל. מדבר אלון השומר בשער. נמצא כאן ילד שרוצה לדבר עם המנהל. זה ילד חילוני... בלי כיפה...

"ואיפה ההורים שלך? למה הם לא באו איתך?"

"אמממ... לא נראה לי שהם כ"כ מסכימים שאני אלמד כאן, הם חילוניים". השיב עומר במבוכה.

"ולמה אתה רוצה ללמוד אצלינו?"

"זה בגלל העלון 'מהנעשה והנשמע'. ראיתי אותו לפני שבועיים אצל סבתא שלי שגרה כאן בחדרה וממש נהייתי ממנו. החלטתי שאני רוצה ללמוד כאן. ראיתי שמאוד כיף כאן ושאתם באמת משקיעים בתלמידים. אני חושב שאני מאוד מתאים לבית הספר שלכם".

'מתאים' זה מושג מאוד יחסי, חשב לעצמו המנהל, כשהוא מבליע חיוך ומוודד את עומר במבטו כשהוא תוהה איך יוכל הילד עם מכנסי הג'ינס וחולצת הטריקו עם ההדפסים העזים 'להתאים' לתלמוד תורה. המנהל היסס. מצד אחד, הורים שכנראה לא יתנו יד למהלך ילד – שספק אם מתאים. מצד שני, ילד אמיץ שמגיע בגפו לת'ת ומצהיר שהוא רוצה ללמוד, איך אפשר לסרב לו? אחרי דקה של הרהור פונה המנהל אל עומר. "איך ההורים יקבלו את זה?"

"אני כבר אשכנע אותם. הם תמיד עושים מה שאני מבקש מהם", אמר עומר בחגיגות.

עוד באותו היום נוצר הקשר עם הוריו של עומר. זה לא היה קל. ההורים הביעו התנגדות עזה כשהם מאיימים לפנות לעירייה

גיבורת השבת

השבת והתחילתה

בשש בבוקר קמתי, נטלתי ידיים, טטפתי פנים והתפללתי. חיכיתי שבני המשפחה יקומו כדי שיוציאו לי את השוקו מהמקרר שלמדת אותי שאסור לפתוח בשבת. אמא ביקשה שאכין לה נס קפה. לא ידעתי איך להתחמק אז השבתי: עוד מעט. היא ביקשה שוב, ושוב מצאתי תירוץ. היא ראתה שאני לא מכינה וביקשה מאחותי. איזה נס! אחר כך ישבנו בסלון ודיברנו, למזלי אף אחד לא הדליק את המכשיר...

שכחתי לפני שבת למלא מים, אבל בארון המטבח היה שישית מים ומזגתי מהבקבוק לכוס. אחותי שאלה אותי, למה את שותה מהבקבוק ולא ממכשיר ה'תמי-4'? עניתי לה שלא מתחשק לי לשתות קר עכשיו... לאחר הארוחה ממש כאב לי הראש, רציתי לומר תהילים אבל לא יכולתי. כדורי הנורופן היו במקרר ולכן לא יכולתי לקחת אותם. לא נרדמתי, רק התפללתי לה' שיעזור לי לעבור את השבת הזו בשלום.

רצו שאכנס לאמבטיה להתקלח. ניסיתי לחשוב איך אני מתחמקת.

נזכרתי שביום שישי רציתי לקחת חומר מהארון אמבטיה והוא היה מבולגן, עלה לי רעיון שאכנס לחדר האמבטיה ואסדר את הארון עד ליציאת השבת. בשעה ארבע כשבקשו ממני להכנס להתארגן אמרתי, בסדר, כבר, אני רק מסדרת את הארון. וכך משכתי את הזמן. בבית יודעים שיש לי 'ג'וק' כזה שכשאני רואה משהו מבולגן ואני מחליטה לסדר, שום דבר לא מזיז אותי מזה. וכך נמשך הזמן, יצאתי לבחור לעצמי פיג'מה, משימה שארכה דקות ארוכות, עד שראיתי שיצאה שבת.

אמרתי "ברוך המבדיל" בהתרגשות שגם את השבת הזו הצלחתי לשמור.

זאת השבת העשירית שהצלחתי לשמור הכל!!

ולמשרד החינוך. לאחר עוד כמה שיחות של שכנוע כשהם נוכחו לראות שעומר רציני בהחלטה שלו הם התרככו מעט. כעת נותר ממשול אחד. איך יגיע עומר מביתו בגן שמואל אל תלמוד התורה המרוחק בחדרה.

המנהל הרים מיד טלפון לקרן ההסעות. "יש כאן סיפור מיוחד. אתם חייבים לסדר משהו מייד", הוא הפציר. ראשי הקרן נפעמו, עוד סיפור מרגש של ילד יהודי שרוצה לדעת תורה מהי...

כמה שיחות טלפון וההסעה לעומר סודרה.

כיום עומר לומד בכיתה ז' והוא מהמצטיינים בכיתתו. תוך כמה חודשים הוא הדביק פער עצום בלימודי הקודש, כשהרצון העז שלו ללמוד מדהים את מוריו.

עם ההתקרבות שלו חל מהפך גם אצל הוריו ואף הם החלו בתהליך של חזרה בתשובה.

מה שהסעה של קרן ההסעות יכולה לחולל...